

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce:

Q.N. M.

zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem

sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **T. T. A. N.**

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-44512-4/SO-2017, ve věci
povolení k trvalému pobytu

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-44512-4/SO-2017, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 12 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Farida Alizeye, advokáta se sídlem v Ostravě, Stodolní 834/7.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 23. 6. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované uvedeného v prvním odstavci výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 2. 2017, č. j. OAM-15286-13/TP-2016 o zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), protože žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro povolení k trvalému pobytu uvedené v § 67 tohoto zákona.
2. Žalobce v žalobě předně namítal, že splňuje podmínky uvedené v § 67 zákona o pobytu cizinců. Připustil, že při podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky zde nepobýval formálně nepřetržitě po dobu 4 let a že řízení o udělení mezinárodní ochrany netrvalo déle než 2 roky, zdůraznil však, že fakticky pobývá na území České republiky od roku 2004, a to až do roku 2014 na základě povolení k trvalému pobytu a poté na základě výjezdních příkazů. Dále tvrdil, že splňuje podmínky pro povolení k trvalému pobytu uvedené v § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože jeho nezletilá dcera pobývá v České republice na základě povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti vyslovil nesouhlas s názorem obou správních orgánů, podle kterého musí mít nezletilé dítě žadatele pro účely § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců povolený trvalý pobyt na území České republiky pouze podle § 67 zákona o pobytu cizinců, když taková podmínka podle něj ze zákona nevyplývá. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí zasahuje do jeho rodinného života, protože v případě neudělení povolení k trvalému pobytu by musel opustit republiku a nemohl by se podílet na výchově své dcery, přičemž touto podmínkou se správní orgány vůbec nezabývaly, což má za následek nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Zdůraznila, že ustanovení § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí nepředpokládá, proto správní orgán I. stupně nepochybil, když se touto podmínkou nezabýval. Na podporu své argumentace žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 Azs 7/2017 – 36, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30 a ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51. Žalovaná dále vyjádřila přesvědčení, že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti uvedený v § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje

4. Družka žalobce a současně matka jejich společného dítěte T. T. A.N. oznámila krajskému soudu, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla, aby krajský soud žalobě vyhověl s tím, že spolu s žalobcem tvoří rodinu, žijí spolu již 5 let ve společné domácnosti a žalobce pečuje o jejich společné dítě.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 26. 9. 2016 ke správnímu orgánu I. stupně žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Jako účel pobytu na území uvedl § 67 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2017, č. j. OAM-15286-13/TP-2016 správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl s odkazem na § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a s odůvodněním, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 67 tohoto zákona. Správní orgán I. stupně vyšel ze skutkového závěru, podle kterého žalobce pobýval na území České republiky od 25. 6. 2004 na základě povolení k trvalému pobytu. Povolení k trvalému pobytu mu bylo zrušeno správním rozhodnutím ke dni 24. 4. 2014. Následně po dobu od 1. 10. 2014 do 9. 8. 2015 pobýval žalobce na území České republiky na základě výjezdních příkazů. Dne 28. 11. 2016 podal žalobce žádost o udělení víza za účelem „strpění pobytu“, o které dosud (tj. v době rozhodování správního orgánu I. stupně) nebylo rozhodnuto a v době od 11. 8. 2015 do 27. 7. 2016 probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany (včetně řízení o správní žalobě a kasační stížnosti), které skončilo pro žalobce neúspěšně. Jiná pobytová oprávnění žalobce zjištěna nebyla. Následně správní orgán I. stupně citoval § 67 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců se závěrem, že žalobce podmínky uvedené v § 67 odst. 1 nesplňuje, protože řízení o udělení mezinárodní ochrany netrvalo 2 roky, žalobce dále nesplňuje podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na našem území na základě pobytového oprávnění, které se započítává do uvedené doby s tím, že tato nepřetržitost byla narušena rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu a nesplňoval ani podmínku pobytu na území v rámci přechodného pobytu po skončení řízení o mezinárodní ochraně. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky uvedené v § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože je sice rodičem nezletilé cizinky mladší 18 let, které bylo uděleno povolení k trvalému pobytu, ale podle § 66 odst. 1 písm. d) a nikoliv podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesplňuje ani podmínky uvedené v odst. 2 a 3 písm. b) a c) zák. Správní orgán I. stupně neshledal za splněnou ani podmínku uvedenou v § 67 odst. 4 a výjimku uvedenou v § 67 odst. 7 tohoto zákona neaplikoval, protože žalobce není osobou mladší 15 let ani nebylo zjištěno žádné jeho zdravotní omezení a žalobce ani v řízení neuvedl žádné důvody, které by měly být hodny zvláštního zřetele, když rodina a zaměstnání žalobce nebyly jako takové důvody akceptovány. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uplatňoval obdobné námitky s těmi, které tvrdil v žalobě. Zdůraznil, že v jeho případě byly splněny podmínky uvedené v § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců a vyjádřil právní názor, že u nezletilého dítěte uvedeného v uvedeném ustanovení není rozhodující, podle jakého zákonného ustanovení mu bylo povolení k trvalému pobytu uděleno. Dále žalobce v odvolání zdůraznil, že neudělení povolení k trvalému pobytu je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a zejména rodinného života, zejména pokud jde o porušení práv jeho dcery. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítla a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná ztotožnila se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně a ve shodě s ním uzavřela, že žalobce nesplňuje podmínky uvedené v § 67 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Potvrdila také názor správního orgánu I. stupně, podle kterého skutečnost, že

Shodu s prvopisem potvrzuje

nezletilé dceři žalobce bylo uděleno povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) a nikoliv podle § 67 zákona o pobytu cizinců, brání tomu, aby na žalobce mohl být aplikován § 67 odst. 3 písm. a) tohoto zákona. Na žalobce nelze aplikovat ani odst. 4 a výjimku uvedenou v § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, protože žalobce není cizincem podle § 67 odst. 2 a podmínka uvedená v tomto odstavci musí být v případě postupu podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců splněna. Závěrem žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že se v případě zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 zákona o pobytu posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nepřipouští. Napadené rozhodnutí žalovaná doručila zmocněnci žalobce dne 26. 5. 2017 (zjištěno z doručenky datové zprávy).

6. Krajský soud po zjištění, že žaloba byla podána včas před uplynutím 30 denní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí žalobci (resp. jeho zmocněnci) stanovené v § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že je přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v rozsahu vymezeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl krajský soud bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., navíc takový postup odůvodňuje s ohledem na zjištěné vady řízení také § 76 odst. 1 s. ř. s.
7. V přezkoumávaném správním řízení se žalobce domáhal vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Žalobní body lze podle obsahu rozdělit do 2 relativně samostatných okruhů. Do prvního okruhu řadí krajský soud ty námitky žalobce, ve kterých rozporuje právní závěry správních orgánů o nesplnění podmínek uvedených v § 67 zákona o pobytu cizinců, do druhého pak námitky žalobce o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do jeho rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
8. Zákon o pobytu cizinců upravuje několik řízení o vydání povolení cizinců k trvalému pobytu na území České republiky a pro každé z nich stanoví samostatné podmínky, které musí žadatel splňovat. Žalobce coby vietnamský státní příslušník požádal o trvalý pobyt na území České republiky podle § 67 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na datum zahájení pobytového řízení jsou pro právní posouzení věci rozhodující ustanovení zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017. V rozhodné době platilo podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že *„[p]ovolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytoových oprávnění byla zrušena.“* Dále platil § 67 odst. 2 ve znění: *„[p]ovolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který a) je mladší 18 let, b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo c) je osamělý a starší 65 let“* a odst. 3 písm. a) ve znění: *„Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, který je*

Shodu s prvopisem potvrzuje

rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b).“ Dále podle § 67 odst. 4 byl při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat žádost i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádal z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Podle odst. 6 mohlo být povolení k trvalému pobytu vydáno cizinci uvedenému v odstavci 3, pouze bylo-li toto povolení vydáno cizinci uvedenému v odstavci 2. V § 67 odst. 7 pak zákon o pobytu cizinců umožňoval prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.

9. Z výše uvedených podmínek pro povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žadatel musí v první řadě splňovat podmínky uvedené v § 67 odst. 1 tohoto zákona, a to konkrétně: i) nepřetržitý pobyt na území České republiky v délce alespoň 4 let (do této doby se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu), ii) trvání posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o správní žalobě a kasační stížnosti, nejméně poslední 2 roky a iii) pobyt žadatele na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nesplnění podmínek uvedených pod i) a ii) umožňoval zákon o pobytu cizinců v § 67 odst. 7 prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li žadatelem osoba mladší 15 let nebo trpí-li nepříznivým zdravotním stavem, který nastal za pobytu na území.
10. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce uvedené podmínky nesplňuje. Ve vztahu k těmto podmínkám nebylo po stránce skutkové sporné, že žalobce pobýval na území České republiky od 25. 6. 2004 na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo zrušeno dne 24. 4. 2014 a v době od 11. 8. 2015 do 27. 7. 2016 probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany (včetně řízení o správní žalobě a kasační stížnosti). Jiná pobytová oprávnění, která by byla právně významná z hlediska „nepřetržitosti“ pobytu ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců splněna nebyla.
11. Žalobce v žalobě netvrdí, že by podmínky označené krajským soudem pod písmeny ii) a iii) splňoval a podle obsahu spisu vskutku poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany netrvalo 2 roky a žalobce po skončení azylového řízení nepobýval na území České republiky v rámci přechodného pobytu. Žalobce sice v minulosti pobýval na území České republiky téměř 10 let na základě povolení k trvalému pobytu, toto jeho pobytové oprávnění však bylo zrušeno již v roce 2014. Krajskému soudu je známo, že Nejvyššího správního soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 – 67 (dostupném stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku na stránkách www.nssoud.cz) konstatoval, že není rozhodující, zda po uplynutí zákonem požadovaného 4 letého nepřetržitého pobytu došlo k přerušení pobytu. Posuzovaná věc však vychází z odlišné právní úpravy § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Poslední řízení o mezinárodní ochraně musí probíhat v rámci tohoto 4 letého nepřetržitého pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 10 Azs 20/2016 – 37), přičemž podle relevantní právní úpravy nepřetržitost s předchozím pobytem na území je zachována pouze tehdy, pokud po skončení platnosti k trvalému pobytu podal cizinec žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení tohoto pobytového oprávnění, navíc za předpokladu, že mu platnost povolení k trvalému pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje

nebyla zrušena. Pokud tedy v přezkoumávané věci platnost povolení k trvalému pobytu byla žalobci zrušena ke dni 24. 4. 2014, řízení o poslední mezinárodní ochraně probíhalo od 11. 8. 2015 do 27. 7. 2016 a žalobce jiné relevantní pobytové oprávnění relevantní podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neměl (uvedené závěry žalované nebyly ze strany žalobce napadeny či zpochybněny), je závěr správních orgánů o nesplnění podmínek označených krajským soudem výše pod písmeny i) a ii) správný. Žalobce rovněž netvrdil, že by pobýval na území České republiky na základě přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a protože zákon o pobytu cizinců v § 67 odst. 7 ani neumožňoval podmínku přechodného pobytu po skončení azylového řízení prominout, jsou další úvahy o aplikaci tohoto zákonného ustanovení bezpředmětné. Závěry správních orgánů, podle kterých žalobce nesplňoval podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, proto ob stojí.

12. Za situace, kdy žalobce nesplňoval podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je již nadbytečné se zabývat druhou skupinou podmínek pro povolení k trvalému pobytu podle podmínky uvedené v odst. 2 a 3 (s možností rozšíření podle odst. 4), neboť obě skupiny podmínek požadované zákonem o pobytu cizinců (§ 67 odst. 1 + § 67 odst. 2 až 4) musí být splněny současně.
13. Bez ohledu na výše uvedené však krajský soud nepovažuje za správný způsob, jakým se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou žalobce ohledně přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého a především rodinného života podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle uvedeného zákonného ustanovení platí, že *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* V rozhodné právní úpravě zákona o pobytu cizinců účinné do 14. 8. 2017 přitom ještě nebyl v platnosti § 174a odst. 3, který s účinností od 15. 8. 2017 stanovil, že *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
14. Výklad o aplikaci § 174a odst. 1 zákona o pobytu na jednotlivá řízení podle zákona o pobytu cizinců není podle zjištění krajského soudu v rozhodovací praxi správních soudů dosud jednoznačný a ustálený. Podle jedné názorové větve platí povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince výhradně pouze v těch případech, kdy zákon o pobytu cizinců v rámci právní úpravy jednotlivých řízení tuto povinnost správním orgánům výslovně stanoví (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu vzpomenuté žalovaným ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 Azs 7/2017 – 36, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, bod 23 a ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51, bod 21; ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 – 47, bod 16). Pokud zákon o pobytu cizinců u jednotlivých řízení a rozhodnutí nestanoví správním orgánům povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, což je také případ rozhodování o povolení k trvalému pobytu podle § 67 příslušného zákona, není podle uvedených rozhodnutí povinností správních orgánů tyto dopady zkoumat. Oproti tomu jiná rozhodnutí zdůrazňují vázanost správních orgánů článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod, podle kterého: *„Každý má právo na respektování svého*

Shodu s prvopisem potvrzuje

soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence“ (odst. 1) a „Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných“ (odst. 2). Z přímé aplikace tohoto článku Úmluvy a jeho přednosti před zákonem je pak dovozována povinnost zkoumat přiměřenost dopadů i tam, kde to u jednotlivých řízení není výslovně stanoveno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, 5 Azs 102/2017 – 35 nebo ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30). V uvedených rozhodnutích byl vysloven právní názor, se kterým se krajský soud plně ztotožňuje, a to: „Podmínky § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy, takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“ S uvedeným názorem krajský soud souhlasí a lze jej zobecnit do podoby, že – stručně řečeno – v řízeních, ve kterých zákon nevyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, není povinností správních orgánů se z moci úřední touto otázkou zabývat, pokud však žadatel nepřiměřenost dopadů namítá, je povinností správních orgánů jeho námitku věcně vypořádat. Přestože se uvedené závěry týkají řízení o povolení k přechodnému pobytu, krajský soud neshledává mezi tímto řízením a řízením o povolení k trvalému pobytu takový rozdíl, pro který by shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu nemohly být aplikovány také v řízení o povolení k trvalému pobytu.

15. Krajský soud proto ve shodě s uvedenými závěry konstatuje, že bylo povinností žalované se v odvolacím řízení přiměřenosti dopadů zabývat. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobce již v odvolání namítal, že „neudělení povolení k trvalému pobytu jeho osobě je nepřiměřený zásah do jeho soukromého a zejména rodinného života“ a dále poukazoval na práva jeho dcery, které bude odepřen otec. K podmínce přiměřenosti rozhodnutí však žalovaná pouze konstatovala, že zákon o pobytu cizinců v případě zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 posuzování přiměřenosti nepřipouští a námitky zmocněnce žalobce proto nepovažovala za relevantní. Krajský soud nepovažuje uvedený názor za správný a uzavírá, že s ohledem na shora uvedené právní závěry se žalovaná měla zabývat věcně odvolací námitkou, ohledně dopadů odvolacího rozhodnutí do soukromého a zejména rodinného života žalobce bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti dopadů ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Žalovaná se nevypořádala ani s otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu nezletilého dítěte žalobce. Za tohoto stavu považuje krajský soud napadené rozhodnutí pro absenci úvah o přiměřenosti dopadů ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců za nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., proto krajskému soudu nezbylo, než jej pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátit žalované k dalšímu řízení, ve kterém jsou správní orgány vázány právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Z něj vyplývá především povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalované zabývat se v odvolacím řízení a rozhodnutí přiměřeností dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

16. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou rozhodl krajský soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a uložil žalované povinnost nahradit procesně úspěšnému žalobci účelně vynaložené náklady řízení. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za procesně úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a náklady právního zastoupení, jejichž výši krajský soud určil podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně krajský soud přiznal žalobci v rámci přisudku právo na náhradu odměny advokáta za dva úkony právní služby (1. – převzetí a příprava zastoupení, 2. - seps žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodu 5 advokátního tarifu (celkem 6 200 Kč) a jeho hotových výdajů nahrazovaných podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu v paušální výši 600 Kč, a protože zástupce žalobce je plátcem DPH, jsou jeho odměna a hotové výdaje v celkové výši 6 800 Kč navýšeny podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 % DPH ve výši 1 428 Kč, jejíž náhrada rovněž žalobci náleží. Výše uvedené náklady řízení v celkové výši 12 228 Kč shledal krajský soud jako účelně vynaložené žalobcem za účelem uplatňování jeho práva u soudu, a proto uložil žalované povinnost nahradit je žalobci k rukám jeho zástupce. Určení advokáta coby platebního místa vyplývá z ustanovení § 49 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), které se v těchto případech přiměřeně aplikuje podle § 64 s. ř. s. Lhůtu k plnění krajský soud prodloužil oproti obecné délce stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozhodnutí správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (viz § 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.
17. Osobě zúčastněné na řízení krajský soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože v průběhu řízení nebyly zjištěny podmínky uvedené v § 60 odst. 5 s. ř. s., při jejichž splnění lze osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení výjimečně přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 15. listopadu 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

Shodu s prvopisem potvrzuje